

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΙΟΥΛΙΟΥ 2022. ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

*Χριστίνης μεγαλομάρτυρος, Θεοφίλου Ζα-
κυνθίου, Αθηναγόρου απολογητού*
έτος 15^ο Τεύχος 660

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ.ε, 14-19)

Υπό Δημητρίου Φαρασέλη - Θεολόγου

« Και εμβάς εις πλοίον διεπέρασε και ήλθεν εις την ιδίαν πόλιν. Και ιδού προσέφερον αυτώ παραλυτικόν επί κλίνης βεβλημένον και ιδών ο Ιησούς την πίστιν αυτών είπε τω παραλυτικώ θάρσει τέκνον αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου» (Ματθ.θ', 1-2).

Την ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα από τον ευαγγελιστή Ματθαίο, την είχαμε ξανακούσει και τη δεύτερη Κυριακή των νηστειών από τον ευαγγελιστή Μάρκο. Ο ευαγγελιστής Μάρκος παρουσιάζει τη θεραπεία του παραλυτικού της Καπερναούμ με περισσότερες χαρακτηριστικές λεπτομέρειες. Σε αυτό το περιστατικό είχαμε εστιάσει στη σύνδεση της αμαρτίας με την ασθένεια και της θεραπείας με τη σωτηρία, που είναι θεμελιώδης ως σχέση αιτίας και αποτελέσματος. Επίσης είχαμε τονίσει την πίστη αυτών που μετέφεραν τον παραλυτικό, ανοίγοντας ακόμη και τη στέγη του σπιτιού για να φέρουν τον άρρωστο στο Χριστό.

Ο ευαγγελιστής Ματθαίος όμως μας παρουσιάζει την ίδια διήγηση με συντομία και λιτότητα. Σημασία έχει πως κάθε περικοπή του Ευαγγελίου του Κυρίου βρίθει νοημάτων και διδαχών, που

διαχρονικά διδάσκουν και προτρέπουν τους πιστούς στο δρόμο της αληθινής πίστης και στον ενάρετο βίο.

Η χριστιανική πίστη καλεί τον άνθρωπο να υπερβαίνει τα όρια της ατομικότητάς του. Καλεί τον άνθρωπο να σπάσει το τείχος του εγωισμού του και να μεταμορφώνεται από άτομο σε πρόσωπο. Αυτή η μεταβολή από άτομο σε πρόσωπο σημαίνει ότι βγαίνει από τη φυλακή του εγωισμού του, που είναι εγκλωβισμένος και έρχεται να συναντήσει με κατανόηση και αγάπη για τον άλλο άνθρωπο. Έτσι γίνεται το ανθρώπινο πρόσωπο μάρτυρας πίστεως και αφορμή σωτηρίας για τους άλλους.

Πράγματι, παρά το σύντομο της σημερινής διήγησης, τα μηνύματα που παίρνουμε από αυτή είναι πολλά και σπουδαία. Ένα πρώτο μήνυμα είναι η πίστη των απλών ανθρώπων, που έχουν υπερβεί τα όρια της ατομικότητας και η αμφισβήτηση των γραμματέων. Σε κάθε θαύμα που έκανε ο Χριστός, απαραίτητη προϋπόθεση αποτελεί η πίστη εκείνου που το ζητά. Αυτή η πίστη, δυστυχώς, συχνά απουσιάζει από τις καρδιές μας, ακόμη και όταν παρακαλούμε το Θεό στις προσευχές μας, να επέμβει τη ζωή μας και να κάνει ένα μικρό ή μεγαλύτερο θαύμα. Τα χείλη μας προσεύχονται, ενώ η καρδιά μας διατηρεί αμφιβολίες, ότι ο Θεός θα μας ακούσει και θα μας βοηθήσει. Αυτό μπορεί να αποτελεί δική μας πνευματική αδυναμία και άλλοτε έναν από τους πιο μεγάλους πειρασμούς στη ζωή μας, που σκοπό έχει να αποδυναμώσει την προσευχή μας και εντέλει να μας απομονώσει από το Θεό.

Ένα άλλο σπουδαίο μήνυμα της περικοπής είναι ότι ο Χριστός είναι ιατρός, όχι μόνο των σωμάτων, αλλά και των ψυχών μας. Θεωρεί τον άνθρωπο στο σύνολό του και δεν περιορίζεται μόνο στη σωματική ασθένεια. Πρώτα-πρώτα ασχολείται με τη θεραπεία της ψυχής, με τη συγχώρηση των αμαρτιών. Για το Χριστό δεν έχει μεγάλη σημασία η σωματική μας ακεραιότητα, όσο η πνευματική μας υγεία.

Ακόμη ένα σπουδαίο μήνυμα αντλούμε από τη σημερινή περικοπή, τα λόγια του Κυρίου προς τον παραλυτικό είναι χαρακτηριστικά: « θάρσει, τέκνον, αφέωνταί σοι αμαρτίαι σου.» (Ματθ. θ', 2). Με την άφεση των αμαρτιών, που δίνει ο Κύριος στον παραλυτικό, προβαίνει πρώτα στη θεραπεία της ψυχής του, που δεν είναι ορατή, και φανερώνει συνάμα τη θεότητά Του και την ισοτιμία Του με τον

Πατέρα. Τότε , όπως είδαμε, αρχίζουν οι γραμματείς και συλλογίζονται πως αυτό που λέγει ο Κύριος είναι βλασφημία, αλλά δεν το εκφράζουν δημόσια, γιατί φοβούνται το πλήθος. Όμως ο Χριστός αποκαλύπτει τα κρύφια των καρδιών τους και προβαίνει στη θεραπεία και του σώματος του παραλυτικού. Με τον τρόπο αυτό γίνεται ορατή από όλους η θεία δύναμη και εξουσία Του και κατά κάποιον τρόπο αποδεικνύεται και η μη ορατή συγχώρηση των αμαρτιών του παραλύτου.

Αξιοπρόσεκτο σε αυτή τη φράση του Κυρίου: «θάρσει, τέκνον, αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου» είναι ότι ο Κύριος αποκαλεί τον παραλυτικό «τέκνο», δηλαδή « παιδί μου»! Αλήθεια, αδελφοί μου, με μια τέτοια προσφώνηση ποιος άνθρωπος δεν αναθαρρεύει, ποιος δεν ελπίζει; Ο παραλυτικός ακούει τη λέξη «τέκνον» και αυτόματα υιοθετείται από τον ουράνιο πατέρα και προσκολλάται στον αναμάρτητο Θεό και γίνεται και ο ίδιος χωρίς αμαρτίες, με την άφεση των παραπτωμάτων του.

Ο Κύριος προσφέρει στον άνθρωπο μια ολοκληρωμένη και βαθιά θεραπεία, που δεν περιορίζεται σε μια συγκεκριμένη ασθένεια. Ο Χριστός είναι ο ανακαινισμός και η μεταμόρφωσή μας, το πρόσωπο που μας βγάζει από τη φθορά και μας εισάγει στην αιωνιότητα. Όποιος δεν αποδέχεται την προοπτική αυτή, είναι πολύ εύκολο να καμφθεί από τον πόνο μιας σωματικής ασθένειας και να παραιτηθεί από κάθε αγώνα και προσπάθεια, απολυτοποιώντας τη σωματική υγεία και την παρούσα ζωή.

Τα λόγια του Κυρίου προς τον παραλυτικό της Καπερναούμ απευθύνονται και σε μας, στον καθένα μας. Σου συγχωρούνται οι αμαρτίες σου! Στους γραμματείς τότε η αντίρρηση ήταν, αν μπορεί κάποιος να συγχωρεί αμαρτίες. Σε μάς η αντίρρηση είναι , τι αμαρτίες μου λές; Εκείνοι τότε είχαν θέμα τον τρόπο και τη δυνατότητα διαγραφής των αμαρτιών. Εμείς σήμερα έχουμε θέμα την ύπαρξη των αμαρτιών που μα παραλύουν! Κάποτε καταλαβαίνουμε ότι είμαστε «παραλύτοι», αλλά δεν περνάει από το μυαλό μας η πιθανότητα να οφείλεται κάτι τέτοιο στις αμαρτίες μας. Όταν ακούμε για τις αμαρτίες μας, που μας μπερδεύουν το δρόμο και συγχέουν το στόχο και την πορεία μας, χαμογελάμε με μια αίσθηση υπεροχής και

ελευθερίας από τέτοιες αρχαίες αντιλήψεις! Τι δηλώνει αυτό; Ότι ε-
μείς τοποθετήσαμε στη θέση του Θεού τον εαυτό μας.

Η αμαρτία για την Εκκλησία του Χριστού είναι μια υπαρξιακή αστο-
χία, δηλαδή αποτυχία να πορευτούμε σύμφωνα με τις υποδείξεις του
Θεού, ώστε να φτάσουμε σε αρτιότητα και ψυχική υγεία. Αντί να α-
ναζητούμε τον ιατρό των ψυχών μας, στο πρόσωπο του Χριστού, ψά-
χνουμε παρηγοριές στις ικανοποιήσεις των παθών μας και στη με-
γάλη αυταπάτη της ψυχοσωματικής αυτοαπασχόλησης. Σε μια τέτοια
θεώρηση κάθε σχέση γίνεται κόλαση, αφού προηγείται πάντων ο ε-
αυτός μας, όλοι οι άλλοι υπάρχουν για μάς. Για όλους, αδελφοί μου,
είναι κίνδυνος η αυταπάτη της αμαρτίας. Έρχεται με την πρόταση της
ικανοποίησης κάποιας από τις δυνάμεις της ψυχής μας και μείς απο-
δεχόμαστε την πρόταση και την φανταζόμαστε ωραία σαν τον καρπό
της Εδέμ.

Οι γραμματείς, όπως είδαμε, αμφιβάλλουν για τη δυνατότητα συγ-
χώρησης των αμαρτιών. Ο Χριστός θέτει τον προβληματισμό τι είναι
πιο δύσκολο μεταξύ συγχώρησης των αμαρτιών και θεραπείας του
παραλύτου. Το πρώτο φαντάζει λόγια, το δεύτερο «αδύνατο»! Ο Χρι-
στός θεραπεύει την παράλυση και επιβεβαιώνει τη δυνατότητά Του
να συγχωρεί το αίτιο που την προκαλεί. Η εποχή μας άπλωσε την
αμαρτία έξω από την καρδιά του ανθρώπου. Μετέφερε τον εγωισμό
του στη σχέση του με τη φύση και τα ζώα. Στις παρεμβάσεις στα βιο-
λογικά δεδομένα ανθρώπων και φύσης, στις κοινωνικές ανισότητες.
Σε αυτά που ήταν χθες αμαρτίες, με μάλλον ατομική διάσταση και
σήμερα έχουν κοινωνικές και βιολογικές επιπτώσεις και συνέπειες.

Ο Ιησούς Χριστός ανά τους αιώνες παρών στην Εκκλησία Του ως
κεφαλή του σώματός της, προσφέρει πάντοτε τη νέα πραγματικό-
τητα. Πρέπει κι εμείς να εμπιστευθούμε την εαυτό μας στην πατρική
Του αγάπη. Ας μετέχουμε ενσυνείδητα στα Ιερά Μυστήρια της Εκ-
κλησίας μας και τότε θα ακούσουμε τη σωτήρια φωνή του Κυρίου:
« θάρσει, τέκνον, αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου». ΑΜΗΝ.